

Sygn. akt IV U 1055/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 marca 2016r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Elżbieta Wojtczuk

Protokolant	st. sekr. sądowy Marta Żuk
-------------	----------------------------

po rozpoznaniu w dniu 1 marca 2016r. w Siedlcach na rozprawie

odwołania M. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 24 lipca 2015 r. (Nr (...))

w sprawie M. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty socjalnej

I. zmienia zaskarżoną decyzję i ustala, że ubezpieczonej M. K. przysługuje prawo do renty socjalnego w okresie od 01 lipca 2015 roku do dnia 30 listopada 2018 roku;

II. przyznaje ze Skarbu Państwa (kasa Sądu Okręgowego w Siedlcach) adw. M. Ś. wynagrodzenie w kwocie 221,40 (dwieście dwadzieścia jeden i 40/100) złotych zawierające podatek VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu ubezpieczonej.

Sygn. akt IV U 1055/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24 lipca 2015 r. znak: (...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art.4 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz. U. z 2013r. poz. 982 ze zm.) oraz przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015r. poz. 748) odmówił M. K. prawa do renty socjalnej, wskazując, że komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 9.07.2015 r. nie stwierdziła u ubezpieczonej całkowitej niezdolności do pracy.

Odwołanie od w/w decyzji złożyła M. K., reprezentowana przez pełnomocnika w osobie babci, zaskarżając decyzję w całości i zarzucając naruszenie art. 4 ustawy o rencie socjalnej poprzez uznanie, że wnioskodawczyni nie jest całkowicie niezdolna do pracy. Wniesiono o dopuszczenie dowodu z opinii lekarza psychiatry i psychologa na okoliczność ustalenia, czy M. K. jest całkowicie niezdolna do pracy, jak również o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie jej prawa do renty socjalnej od dnia 1 lipca 2015r. (odwołanie k.1).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie powołując się na przepisy prawa i uzasadnienia zawarte w zaskarżonej decyzji (odpowieź organu rentowego na odwołanie k. 3-4).

Sąd ustalił, co następuje:

M. K., ur. (...), była uprawniona do renty socjalnej do dnia 30 czerwca 2015r. (decyzja z 6.07.2012r., k. 12 akt rentowych). W dniu 10 czerwca 2015r. ubezpieczona wystąpiła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. o ponowne ustalenie prawa do renty socjalnej na dalszy okres (wniosek, k. 16 akt rentowych).

Rozpoznając wniosek organ rentowy skierował ubezpieczoną na badanie przez lekarza orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z dnia 25 czerwca 2015 r. stwierdził, że M. K. nie jest całkowicie niezdolna do pracy (orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z 25.06.2015r., k. 18 akt rentowych).

Od wymienionego orzeczenia lekarza orzecznika wnioskodawczyni złożyła sprzeciwy do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, która w orzeczeniu z dnia 9 lipca 2015r. stwierdziła, iż M. K. nie jest całkowicie niezdolna do pracy (sprzeciw, k.12-13 akt lekarskich; orzeczenie komisji lekarskiej z dnia 9.07.2015r., k. 20 akt rentowych). Powyższe orzeczenie stało się podstawą wydania zaskarżonej decyzji z dnia 24 lipca 2015r. odmawiającej ubezpieczonej prawa do renty socjalnej na dalszy okres (decyzja z 24.07.2015r., k. 21 akt rentowych).

M. K. od urodzenia jest dotknięta deficytem intelektualnym. W okresie rozwojowym wyniki badań psychologicznych wskazywały na występowanie u niej upośledzenia umysłowego w stopniu umiarkowanym. Ubezpieczona wymaga pomocy w codziennych czynnościach, na co wskazywały opinie psychologiczne sporządzone w 2013r. i 2015r. Poziom funkcjonowania społecznego wnioskodawczyni jest charakterystyczny dla osób z upośledzeniem umysłowym w stopniu umiarkowanym. Ubezpieczona jest dotknięta trwałym defektem psychicznym nie poddającym się skutecznemu leczeniu. Biegli psychiatra i psycholog w opinii sporządzonej na zlecenie Sądu, stwierdzili u M. K. upośledzenie umysłowe w stopniu umiarkowanym (F71), które sprowadza na nią całkowitą niezdolność do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało przed ukończeniem 18 roku życia. Niezdolność ta jest okresowa i trwa do 30 listopada 2018r. W ocenie biegłych, ubezpieczona była całkowicie niezdolna do pracy w dacie złożenia wniosku o ponowne ustalenie prawa do renty socjalnej (opinia biegłych psychiatry i psychologa, k. 22-23 akt sprawy; uzupełniająca opinia psychiatryczno-psychologiczna k. 39 akt sprawy).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie M. K. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003r. o rencie socjalnej (Dz. U. z 2013r. poz. 982 ze zm.) renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało przed ukończeniem 18 roku życia, w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej - przed ukończeniem 25 roku życia albo w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej. Stosownie zaś do treści ust. 2 wskazanego przepisu, osobie, która spełnia warunki określone w ust. 1, przysługuje renta socjalna stała - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest trwała lub renta socjalna okresowa - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest okresowa. Przepis art. 5 w/w ustawy celem wyjaśnienia znaczenia pojęcia całkowitej niezdolności do pracy odsyła do ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U. z 2015r. poz. 748). Zgodnie z treścią art. 12 ust. 1 i 2 drugiej z wymienionych ustaw, niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy.

Rozstrzygnięcie o zasadności odwołania ubezpieczonej M. K. wymagało ustalenia, czy po dniu 30 czerwca 2015r. jest ona nadal osobą całkowicie niezdolną do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu w okresach, o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej.

W celu ustalenia powyższej okoliczności Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych psychiatry i psychologa, którzy wskazali, iż wnioskodawczyni od urodzenia jest dotknięta trwałym deficytem intelektualnym, przy czym ten defekt psychiczny nie poddaje się skutecznemu leczeniu. Opinia psychiatryczno-psychologiczna oraz opinia uzupełniająca dały podstawy do stwierdzenia, że M. K. jest nadal, tj. po dniu 30 czerwca 2015r., całkowicie niezdolna do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu w postaci upośledzenia umysłowego w stopniu umiarkowanym, które powstało przed ukończeniem 18 roku życia, a niezdolność ta trwa do 30 listopada 2018r. Powyższy wniosek biegli wywiedli po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną, w tym z opiniami psychologicznymi z 2013r. i 2015r., jak również po przeprowadzeniu badania ubezpieczonej.

Analizując opinię psychiatryczno-psychologiczną Sąd doszedł do przekonania, iż stanowi ona miarodajny dowód w sprawie, gdyż została sporządzona przez specjalistów z dziedziny odpowiadającej schorzeniu ubezpieczonej istniejącemu od urodzenia. Opinia jest spójna, logiczna oraz została należycie uzasadniona. Sporządzenie opinii zostało poprzedzone badaniem ubezpieczonej i zapoznaniem się z dokumentacją medyczną zgromadzoną w sprawie. Biegli jednoznacznie wypowiedzieli się, że z powodu trwałego defektu psychicznego nie poddającego się skutecznemu leczeniu ubezpieczoną uznaje się za nadal całkowicie niezdolną do pracy w okresie od 1 lipca 2015 r. do 30 listopada 2018r. Całkowita niezdolność do pracy powstała zatem z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało przed ukończeniem 18 roku życia.

Wskazać należy, iż zastrzeżenia organu rentowego do opinii są jedynie polemiką z oceną deficytu intelektualnego ubezpieczonej. Organ rentowy wskazał, iż ubezpieczona funkcjonuje społecznie dość dobrze, a z pomocą innych osób jest w stanie wykonywać różne czynności domowe, a tym samym jest zdolna do wykonywania prostych prac pod nadzorem. Podniesiono także, że w uzasadnieniu opinii nie ma danych jednoznacznie potwierdzających gorsze funkcjonowanie oraz większe deficyty intelektualne – nie przytoczono wyników badań psychologicznych własnych. Sąd uznał zastrzeżenia do opinii biegłych za niezasadne. Ocena stanu upośledzenia umysłowego wnioskodawczyni dokonana przez biegłych psychiatrę i psychologa jest prawidłowa. Biegli wskazali, iż M. K. podczas przeprowadzanego badania (ubezpieczona pozostawała w zdawkowym kontakcie słownym, mowa niewyraźna, w wypowiedziach widoczna przewaga myślenia konkretnego, ujawnia słaby wgląd w swój stan psychiczny) prezentowała podobną postawę jak podczas wcześniejszych badań. Co więcej przeprowadzone badanie psychologiczne wykazało, że w związku z deficytami uwagi oraz w zakresie narządów wzroku i słuchu nie jest w stanie w pełni korzystać z posiadanych zdolności i musi korzystać z pomocy i wsparcia innych osób (k. 19 akt sprawy). Uznając opinię biegłych psychiatry i psychologa za wiarygodną i dostatecznie uzasadnioną, brak było podstaw do uwzględnienia wniosku organu rentowego o dopuszczenie dowodu z innego zespołu biegłych psychiatry i psychologa.

Opierając się na sporządzonej w sprawie opinii psychiatryczno-psychologicznej Sąd uznał M. K. za okresowo całkowicie niezdolną do pracy od 1 lipca 2015r. do 30 listopada 2018 r. z powodu upośledzenia umysłowego w stopniu umiarkowanym, które powstało przed ukończeniem 18 roku życia (w przypadku ubezpieczonej deficyt intelektualny występuje u niej od urodzenia). Tym samym wnioskodawczyni spełniła wszystkie przesłanki konieczne do przyznania jej prawa do renty socjalnej na dalszy okres.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.

Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika ubezpieczonej ustanowionego z urzędu Sąd ustalił na podstawie § 12 ust. 2 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 sierpnia 2015r., bowiem sprawa została wszczęta po dniu wejścia w życie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 lipca 2015 r. zmieniającego w/w rozporządzenie z 28 września 2002r., jednak przed dniem wejścia w życie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tj. przed dniem 1 stycznia 2016 r.). Wobec powyższego wysokość nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu przez adwokata określono na kwotę 180 zł podwyższoną o stawkę podatku VAT, co w sumie dało kwotę 221,40 zł.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w punkcie II sentencji wyroku.